

wasto. Qui nūud need Paks teekāibid
lässid maggama, siis immetles se teine
teekāibia sedda, et temma pārrast sedda
önnetust ni ussinoste olli riktafs saanud.
Nūud ütles se Ingel: jo sa nūud hakkad
Jumima'a nou ärratunda. Ma pölletasun
felle pārrast sedda wanna ellomaia ärra,
et ma teädsin, et seä! feldris olli üks rah-
haauk, mis ta piddi kül leidma, kui ta
seäl ümberkonto faewab, ja mis läbbi
ta piddi riktafs saama. Se on nūud feik
nenda sündind, kuida sa nääd. Ja In-
gel lahkus temimast ärra.

Oppetus.

Oh mitto lorda saab se meitele önnels
muudetud, mis meie önnetusselts peame!
fest meie peame jo se peale mōtlema, et
risti ja villetsusse läbbi meie dige tee peale
saame juhhatud. Ärra mōtle siis mitte
omma hädda sees kafsepüddi, waid anna
feik

Leik jummala holeks, fest temma murret
seb sunno ees.

Se Jummal, pes meid kurwastanud,
Woib pea jäalle rōmusia:
Qui murre tund on mēda läinud,
Siis tulleb temma abbiga;
Kus siis so meel ei mōtlege,
Seält tulleb abbi sinnule.

Kurrat ja Tallopoeg.

Kurrat tuli übhe Tallapoja jure, pes
tannini omma leiba olli rahhoga omma
valle higgi sees sõnud. Kurrat ütles: mis
sa ni valjo wgewa ennesele teed ning ni
sandiste ellad? Tee sedda, mis minna
tahhan, siis ma annan sulle ni valjo rah-
ha et sa fest woid hästi ellada. Tallopoeg
küssis: Mis sa siis tahhad? — Kurrat
postis: polle ennam tarvis, et sa agga
üks ainus vatto teed. Jummal holdko
mind